

Naposled je škrtelj ves zelen od jeze odšel. Še pijanec ga je ukanil! Ne, to je pa že preveč za škrteljčka!

Kmet je pa pil toliko časa, dokler ni zapil vsega denarja.

Prevarjena škrteljčka pa sta povedala o zvijačah kranjskih kmetov svojim tovarišem. Od takrat so pa škrteljčki izginili in nočejo več nositi Kranjcem denarja. Zato si ga morajo sami iskati po svetu.

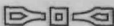

Prevara.

V gozdu je zelenem
kukavica pela,
sedem let življenja
dedku je napela . . .
V radosti si dedek
je zapel veselo
in v nedeljo šel je
še v gostilno belo.

Zrancem je povedal,
kaj je tička pela.
Trčili na mnoga
leta so vesela . . .
Sedmi dan zvonovi
tožno so zapeli;
dedka nam krilatci
v raj so k sebi vzeli . . .

Borisov.

Minka in račice.

*Račice ljube, pridite sem!
Kruhka vam nadrobiti čem.
Daleč po vodi plavate,
z valčki se poigravate,
trudne ste in lačne močno,
kruhek v slast vam pojde takó!*

*Račice brž priveslale so,
Minki v pozdrav začebljale so,
kljunčke so odpirale,
hvaležno se vanjo ozirale.
Potem so odplavale daleč drugam
praviti: „Minka je dobra nam!“*

E. Gangl.

Podlesna veternica.

Spisal Avgustin Šabec.

(Dalje.)

itančneje raziskovanje tega naš uveri, da ni ta popék nič drugega kot podaljšek korenike, ki v tej smeri vedno naprej raste in se pomlajuje, medtem ko na svojem nasprotnem koncu korenika leto za letom polagoma umira. Iz tega razvidite, da korenika ne ostane vedno in enem in tistem mestu, ampak menjava zaradi svojega priraščanja in izumiranja vedno svoje mesto. Lahko bi rekli, da potuje polagoma dalje. Pri tem svojem potovanju pa prihaja vedno v drugo zemljo, kar za rastlino tudi ni brez pomena. Na koreniki se namreč nahaja obilo tankih, vlaknatih korenin. Ker raste rastlina pod drevjem in grmovjem, tedaj v zemlji, kjer ima razpletenih na tisoče in tisoče korenin in koreninic, ki srkajo za rast potrebno hrano iz zemlje, prihaja zemlja na takih krajih več ali manj nerodovitna, kar bi bilo pa nele podlesni veternici, ampak tudi vsem drugim, na takih krajih rastočim rastlinam gotov pogin. Zavoljo vednega menjavanja mesta se pa pri veternici ta preteča nevarnost kolikortoliko omeji. Iz navedenega pa razvidite tudi, da se nahaja v gozdih pod drevjem le bolj malo rastlin, ker jim zaradi nedostajanja hrane in svetlobe obstanek ni zasiguran. Beli krovni lističi, ki obdajajo prirastek na koreniki, so pa zato, da varujejo pri prodiranju nežni, še v razvoju se nahajajoč podaljšek korenike pred kako poškodbo. Ko se je pa korenika že toliko opomogla, da se ji ni nikake nevarnosti več bati, so ti lističi izpolnili svojo nalogo, zato se posuše. Ker se rastlina le bolj težko oplodi in obrodi sad in bi utegnila zaraditega polagoma popolnoma izumreti, se pred to nevarnostjo zavaruje na čisto svoj način. Njena korenika se namreč razveji že v zemlji, in vsaka taka veja poganja na svojem koncu ravno tako kalico kot glavna korenika, iz katere se ravno tako razvije nova rastlina kot iz glavne korenike; zato je to razvejevanje glavne korenike za obstoj veternice prav velikega pomena.

Iz korenike priraste spomladi okroglo, golo, le malo dlakovo stebelce, ki je en do poldrugi decimeter visoko. To stebelce je, kar ga je v zemlji, belo, nad zemljo rastoče pa je zeleno in prehaja časih celo v temnordeče.